

ohajtottal merőben ellenkező hatást idéz elő. Lendvai minden modorától ment vala, 's ma tökéletesen sikerült neki azon határvonalok közt maradás, melyeken túl a' természetesség a' művészet szabályait lerontja, mi különben szíveszink jelesbjein is nem ritkán szokott megtörténni. Szentpéteri az öreg zenészt megragadólag személyesíté, 's Fáncsy az ármányos titoknok szerepében ismét egészen a' régi volt, 's bezonnyitá, hogy csak akarnia kell, és szigorubb bírálat sem igen kelhet ki játéka ellen. László az udvarnagyot igen jellemzőleg játszá, 's különösen a' párviadali jelenetet olly élethíven, mintha csak valahol szemtanúja lett volna. Lendvainé és Laborfalvi Róza szinte legnagyobb dicséretre érdemesek, 's az egészről még azt kell mondanunk, hogy mind végig semmi nyoma nem volt észrevehető a' lankadságnak. Ha minden előadás illy szorgalommal, és illy szereposztás mellett menne véghez, így csakugyan minieleőbb szökké válék nemzeti színházunk.

— 99 —

Oct. 31. A l v a j á r ó, daljáték első felvonásának egy része, és T e m p l á r i u s daljáték, második felvonásának egy része. Fölvonások közt Minkus fiatal művész hallatá magát hegedün. A' két daljátéki részről csak annyit mondhatunk, hogy Paksiné iparkodott, 's Benza 's a' karszemélyzet jól énekelt. Minkus még igen fiatal, 's még is olly szépen hegedül, hogy nagyobb figyelmet érdemlene; de hiában, hangversenyben annyiszor csatlakozott már a' közönség, hogy ismeretlen művész előadását nem igen meri meglátogatni. Egyébiránt — tisztelet, becsület, de igazság is — annyi első rangú művész fordult meg rövid idő alatt Budapesten, hogy bizony nem tulajdoníthatni épen bűnül e' közönségnek, ha nem viseltetik minden kezdő iránt kitűnő részvétellel, 's meg kell vallanunk, hogy Minkust minden jelessége daczára, csak reményteljes kezdőnek kell tekintenünk, ki a' technikai nehézségeket már meglehetősen legyőzte ugyan, de azért még igen távol van a' tökély azon pontjától, mellyen például Ernstet csodálták. Minkusban leginkább az érzelem nincs még kifejlödvé, 's ez az oka: hogy játéka nem igen bírja a' hallgatót elragadtatásra varázsolni. Igen természetes azonban, hogy ezt még tökéletesen sajátjává teheti, mert hiszen csak kezdetén áll pályájának.

S — —

Novb. 1. Lendvai javára hérszűnettel B a n k b á n dráma 5 felvonásban, Katona Józseftől. A' színház fényesen ki volt világítva, 's még sem leheté csak annyi helyecskét is látni, hol még egy pesti zsemlye megférhetett volna, melly hasonlítást csak azért tettük, mivel ennél kisebb valamit már alig képzelhetni. Több száz ember visszatérni kényszerült, 's ez ismét tanúsítja, hogy a' magyar közönség tetteleg is méltánylani tudja kedvenceinek törekvésit. A' kiállítás igen pompás sőt valóban pazarfényű volt, mit azonban nem épen dicséretképen említünk, mert mi bizony nem sokat helyezünk a' színházi szabó ügyességében. Az öltözetminták régi képekről vetettek, 's történeti hűségük valának, de meg kell vallanunk, hogy ezen bő szoknyás öltözeteket nem bírjuk szépnek tartani, sőt szinte valószínűtlennek tetszik, hogy lóra termett őseink illy asszonyos viseletet használtak, melly őket a' szabadabb mozgásban minden esetre gátolta. A' hölgyek öltözetei sokkal szebbek voltak. Mi az előadást illeti: az igen példás gondot 's szorgalmat tanúsíta minden részről, 's Lendvai a' czímszerepet igen jól fogá föl, 's mintapéldányát állítá abban elő a' magyar lovagiasságnak. Laborfalvi Róza a' gonosz Gertrudot hatásos méltósággal jellemzé, Lendvainé pedig a' gyöngéd Melindát olly bajjal játszá, melly neki mindig sajátja. Szentpéteri, Fáncsy, Szigethi szinte jelesek voltak, 's Egressi G. a' király alá rendelt szerepéből mindent tett, mit abból tennie lehetett. Szóval a' mai előadás a' legszigorubb követeléseket is kielégítheté, csak a' hosszú fölvonásokközök bosszanták kissé a' közönséget, annyival inkább, mivel erre szükség sem volt, miután az öltözetek nem változtak minden fölvonás után *).

— 99 —

*) Jövő számunk kimerítő bírálatot hozand e' jeles színműről olly derék férfiu tol-